

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN FAUST DE QUINCALLA.

ELL.

¡Ay hermosura! ¿Perqué no 'm mira?
¿Perqué no calma la horrenda pena
que aquí 'm rosega de nit y dia,
que m' atormenta per culpa seva?

Coloma blanca, celestial liri,
àngel puríssim, tendra poncella,
tornim la calma, no m' assassini.
Donguim la ditxa... (¡Vaja, ja es mèva!)

ELLA.

¿Abont vá aquest tipo? ¿Qué s' afigura?
Perque 'm ven sola ¿que potsè 's pensa
que só una noya de tres dos quartos?
Si no s' aparta del meu darrera

ab quatre xiseles crido á un guindilla
perque l' hi escursi un xiquet la llengua.
¡Vaya una fatxa! ¡Pobre criatura!
Que Dèn l' ampari... (¡Pela aquest prèssech.)

PASQUA DE RESURRECCIÓ.

Un dia 3 de Janer la mataren.
L'endemá l' enterraren.
Després la dugueren al sepulcre.
A últims del any l' hi posaren
guardias de vista, y alguns que l'
ni havian sigut fiels, mentres la di-
funta tenia *cum quibus*, al véurela
dintre del sepulcre mudaren de pensament, y s'
allaren ab los soldats romans que la guardavan.
Després de l' enterro y de l' apostasia, silenci
complet.

Entre 'ls guardias de vista n' hi havia de armats
ab armas terribles.

N' hi havia que tenian un ram ab vergas de
vésch pera cassar certa classe d' aucells; n' hi
havia d' altres que duyan estisoras per aixalarlos,
sino que aquestas estisoras, algunas vegadas, en
lloch de tallar las plomas, tallavan las llenguas.

«Ni volar ni cantar», tal era la consigna.
La gabia per tots los que no fossen de l' olla, tal
era 'l sistema.

Silenci y quietut, tal era 'l desitj de escribas y
faritzéus.
Sis anys de mort y passió per la idea.

Un dia, aclamada per tots, aquells mateixos que
l' havian anada á rebre fins al pont de Alcolea,
aquells mateixos que la feyan entrar per ciutats
y vilas, entre llors y palmas, aquells mateixos
que la halagavan y proclamavan y d' ella vivian
y ab ella menjavan, després de envilir-la y des-
acreditarla, havian de acabar parant la taula sobre
mateix del seu sepulcre.

Els van ser los que la prengueren á l' hort,
mentres se preparava per desenvolarse.

Els la dugueren de Herodes á Pilat, de 'n Sa-
gasta á n' en Zorrilla, de 'n Figueras á n' en Pí,
de 'n Pí á n' en Salmeron, de 'n Salmeron á n' en
Castelar, de 'n Castelar á n' en Pavia, de 'n Pavia
á Sagunto, de Sagunto al Sepulcre.

L' assotaren, l' escupiren, la coronaren d' espi-
nas, la trageren al balcó, fentne befa y escarni.
Després fins se l' hi jugaren los vestits.

¡Pobre idea!
¡Ah! 'L dia que morí de mort ignominiosa ¡qui-
na manera de bescantarla!

Y 'ls guardias de vista, deyan;
—A veure, qui es lo valent que s' atreveix á de-
fensarla!

Després de l' hivern vé la primavera.

L' hivern ab son llensol de núvols que tapa 'l
cel; ab son llensol de neu que tapa la terra; l'
hivern ab sas tristesas, ab sa miseria, imatge
de la vida perduda, no dura més que lo que ha de
durar.

Després de l' hivern vé la primavera: surt lo sol,
y 'l llensol de núvols se desfá: torna á lluhir la
blavor del cel, la terra s' ompla de flors y de ver-
dura; tot riu, tot canta, tot renaix.

L' oruga que s' havia tornat una crisálida in-
móvil y com morta, s' transforma en papallona de
matiasdas alas, que vola de flor en flor xuclant de
totas ellas lo perfum y pagantlos lo que 'ls roba ab
un sens ff de petons amorosos.

Ella es l' imatge de la resurrecció.

Tambè la naturalesa de la política té hiverns y
primaveras.

L' hivern es trist com una situació conserva-
dora, plena de núvols, cuberta de neu, en lo qual
tot plora, degota y regalima.

La primavera s' presenta aixís que 'l sol de la
llibertat esqueixa ab los seus raigs los núvols que
tot ho tapan y enterboleixen.

Llavors tot se vesteix ab lo color de l' espe-
ransa.

Llavors las flors de las ilasions per tot arréu
brotan.

Llavors de la crisálida 'n surt la papallona.

L' idea torna á volar.

L' idea ressueita: ha arribat la Pasqua.

Deixéuli fer lo seu camí.

No es ja, com alguns creyan, l' amenassadora
imposició que pretén dominar á tota costa, esclav-
visar als que ab ella no pensan y dels seus fins no
participan.

No, res d' aixó.

L' idea avuy tendeix á la conquesta de las con-
ciencias, á obtenir la adhesió de tots los homes de
bona voluntat.

No vol derrotar á ningú, vol convence á tothom.
Avants de dominar, busca homes que la com-
prengan.

Res per la forsa, tot per la convicció.

Lo dia no llunyá del seu triunfo, será un dia de
gloria y de profit per la pátria.

Avuy es la Pasqua florida.

Llavors celebrarem la Pasqua granada.

P. K.

PROCES DELS NIHILISTAS.

Los acusats que han comparegut devant del tri-
bunal son: Rissakoff, Mickailoff, Schielaboff Ki-
balschitch y duas donas la noble Sofia Perows-
kaia y la obrera Hesse Helfmann.

Un d'ells, el Schielaboff, que va ser l'anima de la trama, ha renunciat a la defensa.

En la sala de justícia, hi ha 'l retrato del difunt emperador cubert ab una gassa negra. Lo dia 8 del actual á las 11 comensá l'acte de la vista. Entren los jutjes á la sala; darrera segueixen los acusats. Los homes vesteixen un paletó llarch, las donas ván vestidas de negre.

Un nihilista, Goldemberg, que al veure's prés se clavá un tiro, havia fet declaracions molt graves.

Interrogan á Rissakoff, t8 18 ó 19 anys: s'ha tornat poruch, y declara que si bé es veritat qu'ell vá disparar la primera bomba, va ferho per instigació de Schielaboff. Mickailoff declara que ha obrat mogut per la miseria. La dona Heffman declara lo mateix.

Kibalschitch confessa qu'ell vá fabricar las bombas y que tenia poca confiança ab l'èxit; pero «han fet efecte, afegeix, y n'estich orgullós. Jo no hi fet més que aplicar la ciencia als nostres projectes.»

La dona Sofia Perowskaia reconeix que ha participat en tots los actes dels seus coacusats y parla dels debers dels socialistas.

Per últim Schielaboff fá gala de haber sigut l'instigador de tots los atentats dirigits desde alguns anys contra 'l Czar. «Jo soch, exclama, membre del tribunal terrorista.»

Venen desseguida las declaracions de 80 testimonis.

Un cossaco diu que 'l poble, en lo moment del atentat, estava furios contra Rissakoff, demanant que l'hi entreguessin per despedassarlo.—Un oficial recorda que al estallar la primera bomba, l'emperador vá dir: «Estich á salvo, gracias á Déu!» y que Rissakoff vá respondreli: «No parléu massa alt; are ho veurém.»

Los amos de las casas ahont vivian Rissakoff y Elinkoff declaran que 'ls acusats eran tinguts per honrats y treballadors, que llegian molt y rebian moltes visitas.

Los químichs donan compte del anállisis de la composició de las bombas y Kibalschitch explica tots los detalls, declarant que ha trobat un nou procediment per saturar la pirogelina y la nitroglicerina.

Lo fiscal presenta un plano de San Petersburg que hi havia á la casa de Stablin, plé de senyals en alguns carrers. Sofia Perowskaia diu que aquells senyals no signifcan res. Schielaboff interromp dihentli: «No es cert: aquests senyals jo vaig ferlos; pero no 'us diré pas perque serveixen.»

Després del interrogatori dels testimonis, lo fiscal Mourawieff pronuncia la acusació. Diu que 'l mon está indignat, que 's necessita ser molt imparcial per tenir sanch freda y fá una detallada descripció del assassinat.

Schielaboff se 'n riu.

«Miserable, crida 'l fiscal: havéu comés un crim sens exemple en la historia contemporánea, crim que ha omplert d'espant al mon civilisat, y encare sortiu ab la fanfarronada de riure.»

Després examina la culpabilitat de cada un dels acusats, y exclama: «Lo nihilisme no ha retrocedit davant de cap crim; donchs bé, la gent honrada tampoch retrocedirá davant de la justícia.»

Recorda que las últimas paraulas del emperador varen ser per compadeixe á un fidel servidor, ferit al seu costat per l'explosió.

Per últim demana la pena de mort pels sis acusats.

*
**

L'audiencia de la nit se consagra á la defensa dels acusats.

Los advocats encarregats de ferlas, ván depressa y enllesteixen ab 86 minuts.

Lo defensor de Rissakoff demana que 's tinga en compte la juventut del seu defensat, dihent que en tots los passos del mon seria irresponsable del crim á causa de la seva poca edat.

Schielaboff, que no ha volgut adyocat, se defensa á sí mateix, pronunciant un discurs que dura un' hora.

«Jo soch un rus verdader, diu, que hi treballat pèl bé de la mèva pátria.»

Després parla llargament dels debers dels revolucionaris.

A las 11 de la nit lo tribunal se retira á deliberar.

A dos quarts de sis de la matinata, 'l president pronuncia la sentencia. Los sis acusats son condemnats á morir en la forca.

La sentencia es executiva sense apelació. Unicamente la de Sofia Perowskaia, en rahò de ser noble, deurá ser sancionada per l'Emperador.

ISTÓRICH:

Se presenta un malalt á l'Hospital y no 'l volen rebre, ab l'excusa de que no hi ha cap llit desocupat.

—Ja veurá, l'hi dihen, torni á passar dissapte y veurém.

Aixís es l'hospital de Barcelona.

Si se senten amenassats de la verola, per exemple, ja cal que s'espavilin.

—Senyora verola, l'hi dirán: fassa 'l favor d'esperarse uns quants dias, que á horas d'are al hospital no hi ha cap llit desocupat.

Per últim la guardia-civil ha mort los lladres de Guadix.

Eran dos, ván parapetarse dintre de una casa de pajés, ván resistir, y primer que rendirse ván preferir morir cremats.

Los conservadors ab motiu d'aixó critican al govern.

Naturalment: ells haurian procedit d'altra manera.

Ells, per rendirlo los hi haurian donat un empleo.

Sense que ningú pensés en milicia nacional, un periódich de Madrid que 's diu *fusionista* vá empendrelas contra alguns comités constitucionals dihent que intentavan restablirla y atacantla ab duresa.

Are vajin á saber si 's tracta de milicia nacional ó de *malicia conservadora*.

No podém deixar passar la present senmana sense consagrar un tribut del nostre carinyo á la memoria del nostre inolvidable amich Tomás Padró.

Es per la *Campana de Gracia* que tantas vegadas s'havia honrat ab lo seu llápis un deber de agra-himent, al qual desitja associarhi las simpatías de sos numerosos lectores.

Segons sembla, al consulat espanyol de Tanger s'ha descubert un frau bastant considerable.

Los moros que encare ván ab l'espingarda per camins y caminets á demanar diners ó la vida, no podrán menos de regoneixe una cosa.

Que aquí á Espanya ho fem millor.

Al menos som més civilizats, y aném més á la segura.

L'*unió católica*, aquell partit nou que vá formarse á Espanya, ab l'idea, segons deyan, de no fer política y posarse á las ordres del Papa, sembla que ja está á punt de desunirse.

Aquestas unions están enganxadas ab pastetas: vé una mica de humitat y 's desenganxan.

Are s'ha descubert que 'l que més y 'l que menos hi anava ab un fi polítich.

Mentres no dnyan res al cap semblavan tots iguals.

Però ha vingut l' hora de cubrirse, y la major part s'han posat boina.

Al últim no eran més que una colla de confreres del *as d'oros*.

Carta fallada.

Continuan prenent cos las amenssaas contra l'industria espanyola.

Sembla que hi ha algun ministre tant amich dels libre-cambistas, com si la prosperitat d'Espanya dependeixi de que ningú treballi.

Examinin sino 'ls següents fets.

Hi havia una comissió arancelaria.

Per motius de salut vá dimitir lo president Sr. Alvarez y semblava que dintre de una situació constitucional, l'home més indicat per sustituirlo era D. Víctor Balaguer.

Però D. Víctor es proteccionista; y 'l ministre, passant per sobre de tot, nombra al Sr. Albacete, qu' es un libre-cambista fins allá hont vulgan.

Primer desaire.

Lo Sr. Balaguer se dona per resentit y també presenta la dimissió.

Lo ministre l'hi accepta.

Y mentres al Sr. Alvarez l'hi diu: «quedando altamente satisfecho del celo é inteligencia con

que lo ha desempeñado», al Sr. Balaguer no l'hi diu res de aixó.

Y tingan en compte que 'l Sr. Balaguer es cor-religionari del Sr. Camacho.

*
**

D. Víctor se queixa y ab rahò. Lo Sr. Camacho no pensava encare ser ministre, ni pot ser constitucional y ja en Balaguer era progressista.

Ningú creya que 'ls constitucionals haguessen de pujar, y en Balaguer, ab las sevas excursions y fent *paellas* á dreta y esquerra, agafava la paella pèl manech.

Vaja, de mal agra-hits l'infern n'está plé. Poro 'ls mal agra-hits no es natural que governin.

Nada, D. Víctor, tiri al dret y caiga 'l que caiga. Primer es lo país que 'l partit.

¿Sab que deyan los almogávares? *Desperta ferret Firam! Firam!*

Ells mateixos: si volen anar per aquest camí, quan volquin que no demanin auxili.

Se prepara una gran manifestació proteccionista, per iniciativa del *Foment de la Producció espanyola*.

La *Campana de Gracia* véu en aquest propòsit un acte grandios, y s'hi adhereix ab tot l'entusiasme.

Totas las forsas vivas é inteligents de Barcelona hi prestarán lo seu concurs. La causa del treball necessita del esfors de tothom, del obrer y del fabricant, del capitalista y del home que viu dels fruits de la seva inteligencia.

Es una causa nacional. Tots ab ella.

Aquest dia un periódich conservador vá explicar ab tots los seus ets y uts l' historia de la monarquia mejicana y 'l fusellament del emperador Maximiliá.

¿Perqué fan aixó 'ls conservadors? Vaja que 'n Sagasta no 'ls ha de preparar lo poder, sino 'l manicomí.

Las personas que 'ns favoreixen ab la seva correspondencia haurán de dispensarnos per tenir de aplassar fins á la senmana entrant la contestació deguda.

Motius superiors á la nostra voluntat nos hi obligan.

LA BARBERÍA DEL DIABLE.

Pues señor, era un barber més trempadet que unas Pasquas, molt xarrayre, y molt amich de rasguejar la guitarra; pero que en arribá 'l punt de fer corre la navaja, ni la brisa matinal á la seva má igualava.

Diu que un dia al portal seu feya petar la xarrada, quan s'hi presentá de cop un tipo de mala fatxa,

més negre y més sospetxós que las intencions d'un carca, y encarrantse ab lo barber vá dirli ab malas paraulas:

—¿Voldría ferme 'l favor d'entrar dintre y afeytarme?

—Al moment, l'hi respongué lo barber fent milja rialla;

per xo tinch bronjas, sabons, y bacinas y navajas.

—Donchs, endavant, dessegnit, que duch pressa y vaig de marxa.—

Y 'l tal tipo 's vá assentar, llensant á un recò la capa, extenentse en lo silló y esgarrapantse la barba.

Anava 'l pobre barber á ferli la ensabonada, quan mirant lo fit á fit y examinantli la cara,

y 'ls cabells recargots, y las mans negras y llargas compreguè, mitj mort de por, qui era l'estrany personatge que tenia al devant seu:

anava á afeytar al diab'e.

¿Qué fè en tant crítich instant? Lo barber vá repensarse y, procurant fè 'l distret, comensá la seva tasca.

¿Quina barba! No eran pèls alló que 'l barb'e afeytava; eran agullas, punxons

eran agullas, punxons

que hasta oscavan la navaja.
Bè prou 'o pobre barber
afiava y afilava;
podian més los pe'lots
que l' eyna del rapa-barbas,
y 'l diable, picant de péus,
comensava ja á queixarse.
—¡Miri que m' está fent mal!
¡miri que 'm sembla que 'm talla!
¡miri que t'è mo't poch pols!
¡miri que fa una desgracia!
—¡Pero per la mort dels santst
lo pobre barbè exc'amava;
jo hè faig tot lo que puchi!
—Vosté... ¿sab lo qu' es? Un ase.
Quan no se sab d' afeytar
no s' agafa la navaja.
—¡Pero per la mort de Dèu!
—¡Pero per la mort de raves!
Es un solemne bunyo!
—¡Oh que...—Ni oca ni ànech;
ara veurá còm se fa
per afeytar bè una barba.—
Y agafant al infelís
barber que tot tremolava,
y esc'afantlo en lo sillò,
sens deixarli dir paraula,
mè 'l remullá com un llamp
y l' emprenquè ab la navaja.
Rascada d' allá y d' aquí,
tant llest treballava 'l diable,
que en ménos de dos minuts
ni un pèl al barber quedava.
Pero no per xó pará
la pavorosa navaja;
xisclava 'l pobre barber,
ell vinga rascar la cara,
després dels pé's tallant pell,
després de pell nas y barras,
sempre rasant y rasant
y fent corre la navaja,
hasta que al fi del barber
tant so s' los ossos quedavan,
y feya l' ú tim gemech
mès aprimat que una canya.
Y conta la tradició
que, á la següent matinada,
ab los ossos á la mà,
vejeren encare al diable
pelantlos per tots cantons
y fent corre la navaja.

No hi ha pas que pensar molt:
la barberia es la Espanya,
lo diable 'ls conservadors
y 'l trist afeytat nosa'tres.
Si 'l govern que avuy tenim
preten pe'ar més la patria,
ha fet tart: la pobra está
completament afeytada.

C. GUMÁ.

ORDRES del bisbe los dias de senma-
na santa:
Que no 's deixi entrar á ningú á
las iglesias á visitar monuments,
que no vaja vestit de negre.
Un amich mèu volia treure's mit-
jas y sabatas, lo mateix que la ca-
misa, posarse uns pantalons de vions y un barret
de jipi-japa; y jau cap á seguir monuments!
No l' hi permeten l' entrada? ¡Alt! Ell com-
pleix las ordres del bisbe. Va vestit de negre los
negres de Cuba van vestits d' aquest modo.

—Vaya unas cosas de mirar, deya un que anava
vestit d' alanquins.
—Es que vosté vá blanch deya un escolá.
—Pero soch negre.
—Com s' enten negre?
—Si senyor, soch lliberal, ex-sargento del Xich
de la Barraqueta, per servirlo.
L' escolá cau en basca.

Lo Guadalquivir vá sortirse de mare inundant
casi tota la ciutat de Sevilla.
Frasse de un andalús:
—Francament, aixó ja no es sortirse de mare,
sino de tota la parentela.

A Manchester (Inglaterra) vá verificarse un
combat á mossegadas entre un home y un gos de
presa.
L' home vá guanyar.

M' hi jugo qualsevol cosa que aquest home de
presa es conservador.

Ja s' ha rebut á ca'n Lopez exemplars de l' obra
de Echegaray *El gran Galioto*.
Ultimament s' ha extrenat á Romea.
Lo *Diluvio* publica una carta de un espectador
dihent:

«Aquest drama l' hi vist á Madrid, l' hi vist á
Barcelona y tinch de dir que no l' hi conegut.
«Estich segur que si 'l Sr. Echegaray lo véu re-
presentar, tenim ferro-carril pèl carrer de Aragó.»

Cassat al vol.
Deya la senyora de un regidor d' aquests que
are han entrat de nou á cala Ciutat.
—¡Ay Senyor! No sé pas que l' hi han donat al
mèu marit. Desde que l' han fet regidor, en tota
lá nit no dorm.
Un amich de la casa:
—Oh! es un home que 's desvetlla per l' interés
de Barcelona. Homes aixís se necessitan.
Un altre regidor:
—No l' hi donga cap reparo, senyora. ¿Sab per
qué no dorm á las nits? Perque á la tarde passa
tota la sessió en un son.

Han tret la casa de Moneda de Barcelona, y
molts s' han queixat.
¡Si no fos més que aixó!
Lo més trist no es pas que 'ns treguin la *Casa
de Moneda*. Si per cás lo més trist es que 'ns tre-
guin la *moneda de casa*.

Cosas estranyas:
L' empresa del Liceo publica un cartell anun-
ciant que 'l diumenje de Pasqua lo Sr. Stagno
cantará 'l *Roberto*.
L' empresa del Principal anuncia al mateix
temps que 'l Stagno cantará 'l *Roberto* al Prin-
cipal.
Casualitat: lo Sr. Stagno 's diu *Roberto*.
A veure si tots plegats farán lo negoci de 'n
Robert ab las cabras.

Un periódich ha donat una noticia que ha cau-
sat general estranyesa.
Ha dit que 'l Sr. Fontrodona estava á punt d'
embarcarse cap á América.
—¿Qué hi vá á fer? preguntan molts.
Vaja, si 'm prometen no ferho corre 'ls ho diré:
Segons sembla un empresari de Nova York l' ha
contractat per ensenyarlo ab lo títol de *El conce-
jal gordo*.

La Fransa ha rebut un insult dels Krumis, y
comensa á enviar foras cap á Tunez ab l' idea de
ferne un escarment.
Los Krumis son unas tribus d' aquell país,
fanáticas y excitadas contra 'ls francesos.
Avuy dia la República francesa no té altres en-
emichs que 'ls Krumis de Tunez y 'ls conservadors
d' Espanya.
Dios los cria y ellos se juntan.

Segons sembla, lo que més excita als Krumis es
un periódich escrit en árabe que 's publica á l'
isla de Cerdenya, ab lo títol de *El Moskatel*.
Res: lo *moskatel* los ha emborraxat.
Ja veurán com los francesos los hi farán l' efecte
de una galleda d' aigua.

Los conservadors tenen un propósit.
Anar á las Còrts y retirar-se, ab l' excusa de que
haventhi tants diputats republicans, ells no volen
ser cómplices de una política que compromet á las
instituciones.
¡Retirarse de las Còrts!
Ja es bonich.
Pero aquí la qüestió no es de retirar-se.
Lo primer que han de mirar es que 'ls hi dei-
xin entrar.

Semana de polémicas violentas:
A Barcelona entre la *Vanguardia* y la *Publicitat*.
Lo dol s' ha despedit á Sant Gayetano.
A Madrid entre 'l *Demócrata* y l' *Imparcial*.
Lo propietari d' aquell y l' director d' aquest
vân anar al terreno, vâ dispararse un tiro per
barba, la pistola del Sr. Carvajal vá fer figa al se-
gon disparo, y l' honor vá quedar satisfet.
Vels' hi aquí una pistola que vá tenir més ente-
niment que dos homes públics.

Llegeixo:
«Han sortit cap á Valladolid en un sol dia 125 co-

misionats de apremi, contra 'ls ajuntaments mo-
rosos de la provincia.»

Dintre poch dias llegirém.
«La provincia de Valladolid, que confinava al
Nort ab la de Palencia; á Orient ab la de Burgos,
á mitj dia ab la de Segovia y al Oest ab la de Za-
mora, ha deixat de existir.
«La plaga dels comisionats de apremis se l' ha
menjada.»

Táctica conservadora:
Si 'l govern no fés política liberal, dirian:—Va-
mos á veure ¿sabrian dirme perque han hagut
de treure 'ns?
Si 'l govern fá política liberal, exclaman:—Ja
'u veuhem com creix lo partit republicá. Aixó es
un gran perill.
Mal per mal millor es que digan l' últim que lo
primer.
¿No 'ls sembla?

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Paulina*.
2. ID. 2.ª—*Escandol*.
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Monlesquin*.
4. QUADRAT DE SÍLABAS.—*Ma gra na
Gra na da
Na da dó*
5. GEROGLIFICH.—*Per peras y prunas Igualada*.

XARADAS.
I.

*Hu repetida una fruyta,
dos al revés un metall,
y 't diré qu' es ma tercera
una nota musical.
Lector si 'l total vois veure
á las flors lo trobarás.*

S. B. DE M. DE R.

II.

*Dich que tres dos un total
pues es un escanya pobres,
y prima es lletra vocal
que hasta l' ase sab de sobras.*

PAU SALA.

MUDANSA.

*La total de mon nebot
una gran total se dona,
tant si está mala com bona
menja sempre sense tot.*

J. E. PUNTARRI.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5.—Lo que tothom desitja tenir ó conservar.
5 2 4 3 2.—Obra de fuster.
1 2 3.—Propietat de las noyas macas.
3 2.—Una nota.

JUTJE DE PAU.

TERS DE SÍLABAS.

• • •
• • •
• • •

Omplir los pichs ab lletas que llegidas horizontal y ver-
ticalment digan: 1.ª ratlla, ciutat catalana; 2.ª lo que 's
fá á las bodas y 3.ª un rey antich.

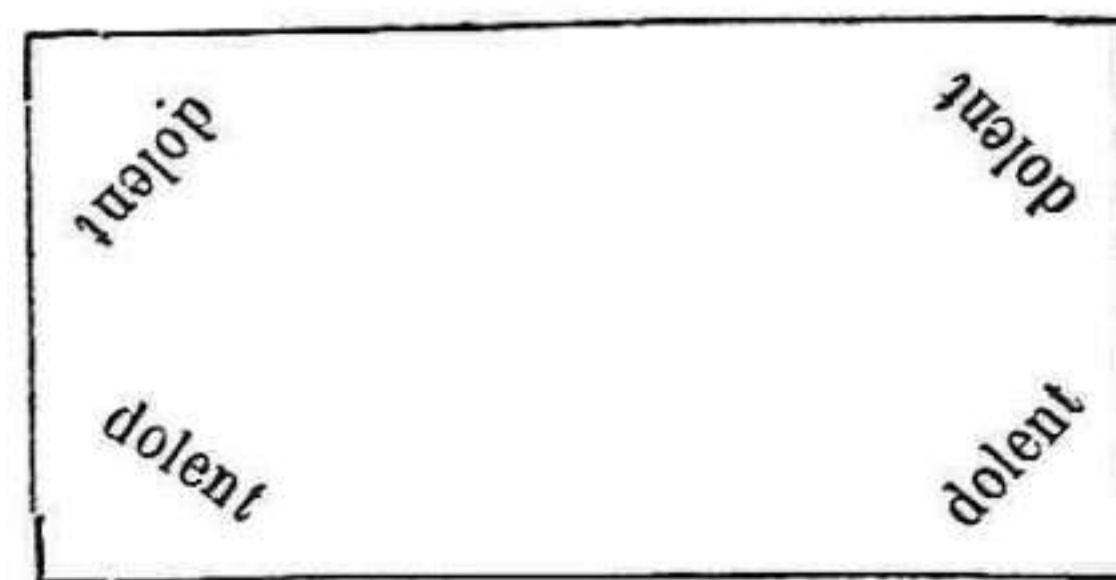
F. FIN.

CONVERSA.

—Ola noy ¿Tú per aquí?
—Sí. Are que hi penso ¿sabs que se 'ns casa la Quima?
—Y còm se diu lo nuvi?
—Ja t' ho he dit.

CAU RECAU Y SAN VICENS.

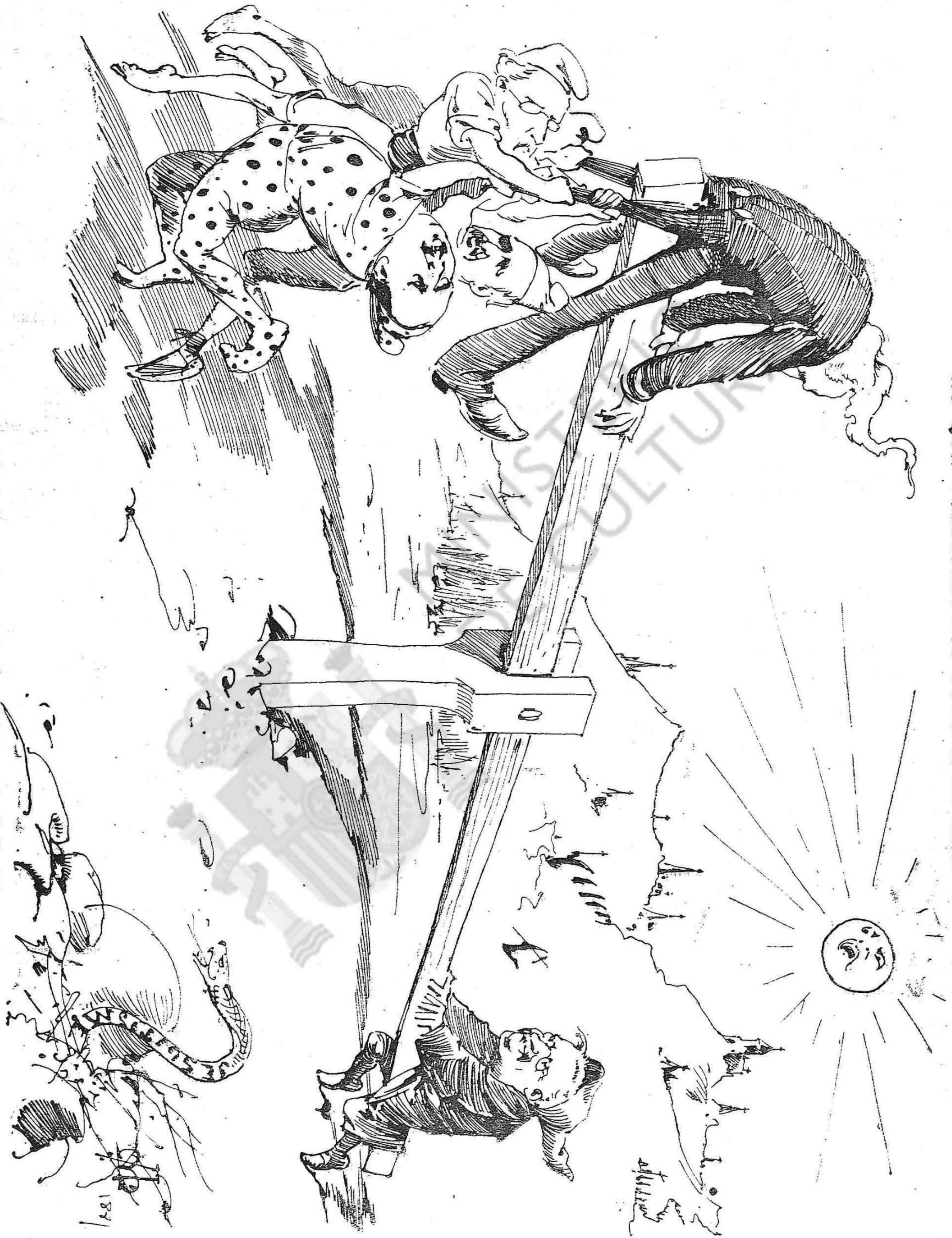
GEROGLIFICH-REFRAN.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LO QUE VOLDRIAN LOS CONSERVADORES.

Que la democracia fés baixar à l' un.— Aixís pujaria l' altre.

1871